

"BT" (Borrell Telecom)

Jordi Fortuny

Josep Borrell ha anunciat per sorpresa que designarà el segon operador de telefonia, l'altra Telefònica, abans de les eleccions del mes de març.

Qui pega primer, pega dues vegades". Una cosa semblant devia pensar el ministre Borrell quan, en secret, a final d'estiu, feia els últims retocs a una gran operació perquè la desaparició del monopoli de Telefònica no se li escapi de les mans, encara que el Partit Popular guanyi les eleccions. Una complexa operació que els primers dies d'octubre s'ha anat revelant, pas a pas, però a un ritme quasi vertiginós. Com que la desaparició del monopoli no era prevista fins al 1998, ningú no s'esperava que les coses anessin tan de pressa.

Per això, quan Borrell va anunciar que el govern espanyol designarà el segon operador de telefonia abans de tres mesos —abans de les eleccions—, la notícia va caure com una bomba, tant a la seu del Partit Popular com als despatxos del centenar d'empreses que volen fer negoci quan el mercat de les telecomunicacions s'obri definitivament a la competència.

Repassem-ho, perquè n'hi ha per a sucari-hi pa. Dilluns, dia 2: s'acaba la campanya de privatització d'un 12% de Telefònica, gràcies a la qual l'estat ingressarà 162.000 milions de pessetes: el "negoci assegurat" de Telefònica, el monopoli del telèfon, ha estat un bon esquer per als inversors. Durant els anys vinents hi haurà més privatitzacions com aquesta, fins que el Bilbao Biscaia, la Caixa i Argentària substituiran l'estat com a primers accionistes de Telefònica.

L'endemà, dia 3, comença finalment a funcionar Airtel, el segon operador de telefonia mòbil. En són els principals accionistes els altres grans: el Santander d'en Botín i el Central Hispano. Airtel ja és de fet una segona "telefònica", però només de telèfons mòbils. Pessigolles al monopoli perquè s'acostumi a tenir competència.

Però la primera sorpresa de veritat va ser el pacte entre socialistes, Esquerra Unida, Partit Nacionalista Basc i —també— Convergència i Unió per cloure les lleis pendents: telecomunicacions, TV per cable, TV local, TV per satèl·lit. Tants mesos de baralles, i tot plegat per acabar posant-se d'acord precisament en plena pre-campanya electoral. Els projectes aniran per la via urgent i seran aprovats *ipso facto*. I per si no n'hi havia prou, Borrell i Pasqual Maragall fumen la pipa de la pau en públic, després d'haver-se tirat els plats pel cap perquè l'Ajuntament de Barcelona havia autoritzat una xarxa de cable de fibra òptica a la ciutat.

Què passa aquí? Com és que un ministre ca-

RICARD CUGAT

Josep Borrell. El ministre ha forjat l'acord.

paç de barallar-se per les xarxes de cable amb un alcalde socialista i amb un govern de la Generalitat al mateix temps s'empassa de cop i volta totes les pegues? És que Borrell no s'ha empassat res, o gairebé res: el "pacte de progrés" sobre les lleis de telecomunicacions i l'acord amb Maragall responen a un mateix plantejament: les comunitats autònomes i els ajuntaments, en el seu territori, autoritzaran la instal·lació de *xarxes de cable* i els *operadors de televisió per cable* que utilitzaran aquestes noves xarxes, o la que ja existeix de Telefònica.

Però Josep Borrell, millor dit, el govern espanyol, es reserva en exclusiva la telefonia tradicional a través de fils i la transmissió de dades fins que la llei li ho permeti (1998). Per més clar que semblés, convenia de deixar-ho clar amb un pacte polític i unes quantes lleis, i l'inefable Borrell els va convèncer: "La televisió per cable per a vosaltres, però el telèfon per a mi".

De fet, si la televisió és un negoci encara incert, Telefònica és una realitat evident que, gràcies al monopoli, ingressa més d'un bilió i mig de pessetes l'any. Quan tingui competència, es calcula que perdrà un 30% de la quota de mercat en set anys, i això pot representar entre 500.000 i 600.000 milions de pessetes.

"Borrell Telecom" ja té decidit qui se'ls empassarà, amb permís del PP o sense.